

Čís. 2466.

Jakožto právo, činící exekuci nepřipustnou (§ 37 ex. ř.), může hypotekární věřitel uplatňovati, že movitosti, na něž se vede samostatná exekuce, jsou příslušenstvím nemovitosti, zavazené hypotekou.

(Rozh. ze dne 4. dubna 1923, Rv II 172/23.)

Žalující strana domáhala se zrušení exekuce, již žalovaný vymáhající věřitel vedl na movité věci dlužníkovy, tvrdíc, že věci ty jsou příslušenstvím nemovitosti, jí dlužníkem v zástavu dané. O b a n i ž š í s o u d y žalobu zamítly, o d v o l a c í s o u d mimo jiné z těchto důvodů: Žalující strana mohla by jen tehdy žádati, aby exekuce byla prohlášena za nepřipustnou, kdyby mohla uplatňovati, že ku předmětům, exekucí dotknutým, má právo, nedopouštějící výkonu exekuce. Tomu však v tomto případě tak není. Žalující strana tvrdí, že zabavené předměty jsou stíženy zástavním právem pro její zápůjčku. Žalující strana uplatňuje tedy pouze zástavní právo ohledně uvedených předmětů. § 258 ex. ř. ustanovuje, že třetí osoba, jež není v držení věci, nemůže zabavení odporovati za příčinou zástavního neb přednostního práva, jí příslušejícího. Žalující strana nemůže proto vznést odpor proti výkonu exekuce, nýbrž musí připustiti povolení exekuce a může pouze uplatňovati své právo na přední uspokojení z výtěžku příslušných věcí žalobou.

N e j v y š š í s o u d zrušil rozsudek odvolacího soudu a uložil mu, by ve věci dále jednal a ji znovu rozhodl.

D ů v o d y:

Opodstatněn jest uplatněný důvod dovolací dle čís. 4 §u 503 c. ř. s. Žaloba neuplatňuje pouze zástavního práva ohledně sporných předmětů; skutkovým a právním základem žalobním jest, že žalobní předměty jsou příslušenstvím nemovitosti, že z toho důvodu na ně vedené exekuce mobilární jsou dle §u 252 odstavec první ex. ř. nepřipustný a že mohou řečené věci vzaty býti do exekuce pouze s n e m o v i t o s t í. Odvolací soud má za to, že žalobkyně nemůže dle §u 258 ex. ř. vznést odpor proti výkonu exekuce za příčinou zástavního nebo přednostního práva jí příslušejícího. Tato žaloba jest přípustna. Právo třetích osob (na rozdíl od §u 39 ex. ř. poslední odstavec, jenž se týká pouze exekučních stran a osob v d l u ž n í k o v ě z á j m u vystupujících) ku podání odporu dlužno posuzovati dle §§ 37 a 38 ex. ř. První praví výslovně, že jsou třetí osoby oprávněny k odporu proti exekuci, pokud uplatňují na předmětech do exekuce vzatých takové právo, které by činilo provedení exekuce nepřipustným, a že takový odpor jest uskutečniti žalobou. O takové právo v tomto sporu běží, neboť, jsou-li zabavené věci nemovitostním příslušenstvím, nemohou sloužiti k úhradě pohledávek žalovaných stran, jež na nemovitosti nejsou hypotekárně zajištěny, prodejem věcí těch v cestě mobilární exekuce zmenšila a znehodnotila by se cena nemovitosti, a žalovaní obohatili by se oproti předpisu §u 252 ex. ř. na úkor žalobkyně jako hypotekární věřitelky. Žalobkyně tvrdí, že předměty vzaté žalovanými do exekuce jsou příslušenstvím nemovitosti,

k úhradě její hypotekární pohledávky sloužící, otázka tato však odvolacím soudem nebyla rozřešena, skutkových zjištění v této příčině v odvolacím rozsudku není. Ač se ukázal dle čís. 4 Šu 503 c. ř. s. uplatněný důvod dovolací opodstatněným, nebylo lze návrhu na změnu odvolacího rozsudku vyhověti, poněvadž skutkový děj, při správném posouzení sporné věci po právní stránce podle obsahu sporných spisů rozhodný, není v odvolacím rozsudku zjištěn co do přednesení dovolatele, a bez jeho procesního zavinění, pročez bylo dovolání vyhověti, napadený rozsudek zrušiti a dále, jak se stalo, rozhodnouti.

Čís. 2467.

Zcizil-li kupitel dále zboží, ač věděl, že neodpovídá smlouvě, nemůže nadále uplatňovati proti prodávateli práva z vadnosti zboží.

Přemrštěnost ceny sama o sobě nemá ještě v zápětí neplatnost smlouvy.

(Rozh. ze dne 5. dubna 1923, Rv I 1375/22.)

Žalobce prodal žalovanému dobytek, jež pak žalovaný dále zcizil, ač byl vytkl jeho vady. Žalobě o zaplacení kupní ceny bylo o b ě m a n i ž š í m i s o u d y vyhověno, o d v o l a c í m s o u d e m z těchto důvodů: Jde tu jak u odvolatele, tak i u jeho odpůrce o obchod dle čl. 271 čís. 1 obch. zák. a dlužno proto po rozumu ustanovení čl. 277 obch. zák. užití na tento spor ustanovení IV. knihy obch. zák. a tedy i předpisů čl. 337—359. Soud první stolice zjistil, že odvolatel zboží, jež mu bylo odpůrcem odjinud zasláno, zcizil, což ostatně odvolatel sám doznává. Pakliže však odvolatel zboží mu dodané, věda, že smlouvě neodpovídá a že je tedy po zákonu přijmouti nemusí (čl. 346 obch. zák.), zcizil a s ním tedy naložil, místo by se zachoval dle ustanovení čl. 348 obch. zák., dal tím na jevo, že zboží přes jeho vady přijímá a schvaluje (čl. 278, 279, odstavec první obch. zák. a § 863 obč. zák.) a nemůže proto uplatňovati proti odpůrci práva, plynoucí z vadnosti dodaného zboží a to ani v tom případě, kdyby se byl zachoval dle čl. 347 obch. zák. a odpůrce o vadách zboží řádně uvědomil. Nesprávné posouzení právní spočívá dle odvolání v tom, že soud první stolice vycházel z mylného právního hlediska, že odvolatel, převzav vadné zboží, místo aby se postaral o jeho uschování, se práva na jakoukoli náhradu vzdal. Avšak ani tento druhý odvolací důvod není opodstatněn. Odvolateli sluší dáti za pravdu v tom, že kupující, i když vadné zboží přijme, nepozbývá vždy a za všech okolností práv, která mu po zákonu z dodání vadného zboží vznikají (nároky ze zprávy a náhrady škody), odvolatel však přehlíží, že taková práva lze přiznati kupiteli jen při koupi, která není obchodem (§ 932 obč. zák.), při koupi obchodní nanejvýše jen tehdy, nebyla-li vada hned při dodání zboží zjevna; byla-li však vada patrna hned při dodání zboží, musí se kupitel při distanční koupi obchodní zachovati dle zákona obchodního, jenž v tomto směru má zvláštní od zákona občanského odchylné předpisy. Jsou to předpisy čl. 347 a 348 obch. zák., z nichž dostatečně vysvítá, že, ponechá-li si